

Despre IRINA, cu suflet îndurerat

Când pleacă dintre noi un om bun, un om luminos, o inimă curată și mare, lumea rămâne, neîndoielnic, mult mai săracă, mai tristă, mai rece. Și azi fiecare dintre noi poate s-o simtă exact așa: săracă, tristă și rece.

A plecat sfâșietor de devreme Irina Șcarlii, această ființă de lumină, de înaltă spiritualitate și de mare rafinament intelectual, de zâmbet și bunătate, iar sufletele noastre s-au cernit.

De marți, de la aflarea cumplitei vești, toată lumea s-a întrebat: „Oare poate fi adevărat”? Unii au negat: „Nu, nu se poate!”. A fost greu și de înțeles și de acceptat. Și este greu în continuare. De marți încoace zilele au curs greu, s-au târât ca o smoală peste gândurile și sufletele noastre.

Vinerea de la ora 16.00 mă întâlneam cu studentele de la masteratul de Traducere - Terminologie la Universitate, la Catedra de Franceză. Irina venea prima, sau printre primele. Întotdeauna. Am știut de marți încoace ca ziua de vineri va fi acum foarte grea. Fără Irina. Ne-am întâlnit în holul Catedrei (sala de lectură) după cum obișnuiam și nimeni n-a spus niciun cuvânt. Ceva se frânsese. Cuvintele nu mai veneau. Am lăsat lacrimile să vorbească. Să ajungă până la ea. Apoi am încercat să ne sprijinim reciproc și, în cinstea ei, de-acum pentru cinstirea memoriei ei, am început cursul de traduceri. Ducând-o prin gânduri, sentimente, lacrimi, tăceri și cuvinte mai departe, spre casa cerului senin luminată de sorii credinței, ai convingerii ei că Dumnezeu o iubește, dar și de lumina convingerii că pe pământ trebuie să fii om desăvârșit!

Așa a fost Irina printre noi. A dorit mereu să fie desăvârșită, asumând și faptul că nu întotdeauna se poate. Dar spre asta aspira. Așa trăia: neprecupețind niciun efort, nespunând nu niciunei solicitări, nedându-se la o parte de la niciun sacrificiu, fie el fizic, intelectual, afectiv, personal. Parcă simțea că nu este timp...

Am cunoscut-o din primul an de facultate (în cadrul unui curs de Teoria literaturii) și m-a impresionat prin dăruire, finețe, seninătate, inteligență, spirit de observație, seriozitate și profunzime! În anul cel greu, al II-lea, anul virusului – cum i-am spus noi, anul răului pandemic, ne-am întâlnit doar în *online* – pentru cursul și seminarul de Literatură franceză, dar impresiile despre ea s-au confirmat și în acest nou mod de lucru, chiar s-au accentuat. În anul III de licență ni s-a alăturat în două proiecte academice cu rezonanță internațională, concursul de traduceri “Mot à Monde” și Juriul studentesc pentru atribuirea premiului Goncourt (“Le Goncourt des étudiants – Le choix de la Roumanie”). În cei (aproape) doi ani de master a continuat să fie o apariție luminoasă, caldă, foarte spirituală, având mereu în priviri lumina unui zâmbet (uneori ușor amar, dar tot zâmbet!) despre care nu prea înțelegeam de unde vine, din ce resurse adânci și inepuizabile... M-am întrebat în sinea mea

uneori (știind de unele probleme de sănătate cu care se confrunța) cum poate înfrunța toate adversitățile și cum își poate păstra zâmbetul nealterat această studentă a noastră atât de delicată. La toate cursurile de traduceri venea cu texte impecabile, toate lucrate pe îndelete, bine documentate, cu argumente puternice pentru orice soluție găsită, cu observații de mare finețe privind variantele pe care le propunea. Cumva toată lumea aștepta traducerea Irinei, iar încântarea era garantată – se știa! Mai trebuie spus și că a oferit spre publicare cel mai frumos, sincer, emoționant și bine scris text pentru antologia semnată de studenți, publicată în 2022, *Etudiants en pandémie. Souvenirs, échos, témoignages / Studenție în pandemie. Amintiri, ecouri, mărturii*. Va rămâne pentru totdeauna în paginile acestei cărți de mare sensibilitate și curaj al mărturisirii, cu tot talentul ei de scriitor, cu profunzimea ei de gândire și cu o înțelegere superioară a lumii!

Le mulțumim pentru așa copil părinților Irinei aflați acum în imensă durere și cumplită încercare, rugându-i să primească întreaga noastră compasiune! Știm că e foarte puțin, dar ne recunoaștem incapabili de a face acum mai mult... (Doar v-aș ruga smerit să-i păstrați toate caietele, agendele, materialele de lucru!)

Ca o foarte scurtă concluzie la cele spuse: oriunde a apărut și și-a manifestat pasiunea pentru franceză și literatură a fost o inspirație pentru colegi, iar pentru noi o adevărată bucurie! Poate că nu am conștientizat niciunii fragilitatea acestei ființe minunate, iar acum avem o dată în plus dovada fragilității noastre, a tuturor. Ne rămâne să fim mai buni și mai înțelegători unii cu alții ori de câte ori ne vom aminti de Irina! Ne rămâne să ne rugăm pentru sufletul ei curat, generos, înțelegător, matur, smerit, credincios! Pe 5 decembrie, în ultimul mesaj pe care mi l-a trimis, la îndemnul meu de a avea grijă de ea (după ce îmi scrisese că a făcut o pneumonie), mi-a răspuns: “[...] încerc să am grijă de mine cum pot mai bine, și să nu uit că, înainte de mine, are Dumnezeu!”

Îi vom păstra o luminoasă și pioasă amintire!

Îngerii să-i ducă pe brațe sufletul și să-i facă nuntă în cer, cu stele-cununi și veșnică viețuire în Împărăția lui Dumnezeu!

Liliana Foșalău,

în numele colegilor de la Catedra de Franceză

a Facultății de Litere,

Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași